

---

brAhmaNagItA

ब्राह्मणगीता

Document Information

Text title : brAhmaNagItA

File name : braahmaNagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Professor Tokunaga in Kyoto system(?)

Proofread by : Sunder Hattangadi(sunderh at hotmail.com)

Description-comments : Adhyaya numbers 21-34 in Ashvamedhika, Mahabharata

Latest update : June 2, 1998, February 8, 2013

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

July 31, 2020

sanskritdocuments.org

ब्राह्मणगीता

अध्यायः २१

ब्राह्मण उवाच

अत्राप्युदाहरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।
निबोध दश ङोतृणां विधानमिड यादृशम् ॥ १ ॥
सर्वमेवात्र विज्ञेयं चित्तं ज्ञानमवेक्षते ।
रेतः शरीरभृत्लाये विज्ञाता तु शरीरभृत् ॥ २ ॥
शरीरभृद्गार्हपत्यस्तस्मादन्यः प्राणीयते ।
ततश्चाडवनीयस्तु तस्मिन्सङ्क्षिप्यते ङविः ॥ ३ ॥
ततो वायस्यतिर्जज्ञे समानः पर्यवेक्षते ।
उपं भवति वै व्यङ्ग्यं तदनुद्रवते मनः ॥ ४ ॥

ब्राह्मणयुवाच

कस्माद्भागभवत्पूर्वं कस्मात्पश्चान्मनोऽभवत् ।
मनसा चिन्तितं वाङ्मयं यदा समभिपद्यते ॥ ५ ॥
केन विज्ञानयोगेन मतिश्चित्तं समास्थिता ।
समुन्नीता नाध्यगच्छन्ती वैनां प्रतिषेधति ॥ ६ ॥

ब्राह्मण उवाच

तामपानः पतिर्भूत्वा तस्मात्प्रोष्यत्यपानताम् ।
तां मतिं मनसः प्राडुर्भनस्तस्मादवेक्षते ॥ ७ ॥
प्रश्नं तु वान्मनसोर्मां यस्मात्त्वमनुपृच्छसि ।
तस्मात्ते वर्तयिष्यामि तयोरेव समाह्वयम् ॥ ८ ॥
उभे वान्मनसी गत्वा भूतात्मानमपृच्छताम् ।
आवयोः श्रेष्ठमायक्ष्व छिन्धि नौ संशयं विभो ॥ ९ ॥

मन ष्ट्येव भगवांस्तदा प्राड सरस्वतीम् ।
 अहं वै कामधुक्तुष्यमिति तं प्राड वागथ ॥ १० ॥
 स्थावरं जङ्गमं यैव विद्ध्युभे मनसी मम ।
 स्थावरं मत्सकाशे वै जङ्गमं विषये तव ॥ ११ ॥
 यस्तु ते विषयं गच्छेन्मन्त्रो वार्णः स्वरोऽपि वा ।
 तन्मनो जङ्गमं नाम तस्मादसि गरीयसी ॥ १२ ॥
 यस्मादसि य मा वीथः स्वयमभ्येत्य शोभने ।
 तस्मादुच्छ्वासमासाधे न वक्ष्यसि सरस्वति ॥ १३ ॥
 प्राणपानान्तरे देवी वाऽवै नित्यं स्म तिष्ठति ।
 प्रेर्यमाणाम्हाभागे विना प्राणमपानती ।
 प्रजापतिमुपाधावत्प्रसीद भगवन्निति ॥ १४ ॥
 ततः प्राणः प्रादुरभूद्वायमाप्याययन्पुनः ।
 तमादुच्छ्वासमासाधे न वाऽवदति कर्हि चित् ॥ १५ ॥
 घोषिणी जातनिर्घोषा नित्यमेव प्रवर्तते ।
 तयोरपि य घोषिण्योर्निर्घोषैव गरीयसी ॥ १६ ॥
 गौरिव प्रस्रवत्येषा रसमुत्तमशालिनी ।
 सततं स्यन्दते ङ्येषा शाश्वतं ब्रह्मवादिनी ॥ १७ ॥
 द्विव्यादिव्य प्रभावेन भारती गौः शुचिस्मिते ।
 अेतयोरन्तरं पश्य सूक्ष्मयोः स्यन्दमानयोः ॥ १८ ॥
 अनुत्पन्नेषु वाऽक्येषु योधमाना सिसृक्षया ।
 किं नु पूर्वं ततो देवी व्याजहार सरस्वती ॥ १९ ॥
 प्राणेन या सम्भवते शरीरे
 प्राणापानम्प्रतिपद्यते य ।
 उदान भूता य विसृज्य देहं
 व्यानेन सर्वं द्विवमावृणोति ॥ २० ॥
 ततः समाने प्रतितिष्ठतीह
 ष्ट्येव पूर्वं प्रज्जल्य यापि ।
 तस्मान्मनः स्थावरत्वाद्धिशिष्टे

तथा देवी जङ्गमत्वाद्विशिष्टा ॥ २१ ॥

एति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि अेकविंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः २२

ब्राह्मण उवाच

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
सुभगे सप्त ढोतृणां विधानमिड यादृशम् ॥ १ ॥
घ्राणं यक्षुश्च जिह्वा य त्वक्षोत्रं यैव पञ्चमम् ।
मनो बुद्धिश्च समैते ढोतारः पृथगाश्रिताः ॥ २ ॥
सूक्ष्मेऽवकाशे सन्तस्ते न पश्यन्तीतरेतरम् ।
येतान्वै सप्त ढोतृस्त्वं स्वभावाद्विद्धि शोभने ॥ ३ ॥

ब्राह्मणयुवाच

सूक्ष्मेऽवकाशे सन्तस्ते कथं नान्योन्यं दर्शिनः ।
कथं स्वभावात् भगवन्नेतदायक्ष्व मे विभो ॥ ४ ॥

ब्राह्मण उवाच

गुणाज्ञानमविज्ञानं गुणि ज्ञानमभिज्ञता ।
परस्परगुणानेते न विजानन्ति कर्त्तुं चित् ॥ ५ ॥
जिह्वा यक्षुस्तथा श्रोत्रं त्वन्मनो बुद्धिरेव य ।
न गन्धानधिगच्छन्ति घ्राणस्तानधिगच्छति ॥ ६ ॥
घ्राणं यक्षुस्तथा श्रोत्रं त्वन्मनो बुद्धिरेव य ।
न रसानधिगच्छन्ति जिह्वा तानधिगच्छति ॥ ७ ॥
घ्राणं जिह्वा तथा श्रोत्रं त्वन्मनो बुद्धिरेव य ।
न रूपायधिगच्छन्ति यक्षुस्तान्यधिगच्छति ॥ ८ ॥
घ्राणं जिह्वा य यक्षुश्च श्रोत्रं बुद्धिर्मनस्तथा ।
न स्पर्शानधिगच्छन्ति त्वड्य तानधिगच्छति ॥ ९ ॥
घ्राणं जिह्वा य यक्षुश्च य त्वन्मनो बुद्धिरेव य ।
न शब्दानधिगच्छन्ति श्रोत्रं तानधिगच्छति ॥ १० ॥
घ्राणं जिह्वा य यक्षुश्च त्वक्षोत्रं बुद्धिरेव य ।

संशयान्नाधिगच्छन्ति मनस्तानधिगच्छति ॥ ११ ॥

घ्राणं जिह्वा य यक्षुश्च त्वक्षीत्रं मन अवे य ।

न निष्ठामधिगच्छन्ति बुद्धिस्ताम् अधिगच्छति ॥ १२ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।

छन्द्रेयाणां य संवाहं मनसश्चैव भामिनि ॥ १३ ॥

मन उवाच

न घ्राति मामृते घ्राणं रसं जिह्वा न बुध्यते ।

रूपं यक्षुर्न गृह्णाति त्वक्स्पर्शं नावबुध्यते ॥ १४ ॥

न श्रोत्रं बुध्यते शब्दं मया लीनं कथं यन ।

प्रवरं सर्वभूतानामहमस्मि सनातनम् ॥ १५ ॥

अगाराणीव शून्यानि शान्तार्थिषु ठवाग्रयः ।

छन्द्रेयाणि न भासन्ते मया लीनानि नित्यशः ॥ १६ ॥

काष्ठानीवार्द्रं शुष्काणि यतमानैरपीन्द्रियैः ।

गुणार्थान्नाधिगच्छन्ति मामृते सर्वजन्तवः ॥ १७ ॥

छन्द्रेयाण्ययुः

अवेमेतद्भवेत्सत्यं यथैतन्मन्यते भवान् ।

ऋतेऽस्मान्स्मदर्थस्तु भोगान्भुङ्क्ते भवान्यदि ॥ १८ ॥

यद्यस्मासु प्रलीनेषु तर्पणं प्राणधारणम् ।

भोगान्भुङ्क्ते रसान्भुङ्क्ते यथैतन्मन्यते तथा ॥ १९ ॥

अथ वास्मासु लीनेषु तिष्ठत्सु विषयेषु य ।

यदि सङ्कल्पमात्रेण भुङ्क्ते भोगान्यथार्थवत् ॥ २० ॥

अथ येन्मन्यसे सिद्धिमस्मदर्थेषु नित्यदा ।

घ्राणेन रूपमादत्स्व रसमादत्स्व यक्षुषा ॥ २१ ॥

श्रोत्रेण गन्धमादत्स्व निष्ठामादत्स्व जिह्वा ।

त्वया य शब्दमादत्स्व बुद्ध्या स्पर्शमथापि य ॥ २२ ॥

बलवन्तो ह्यनियमा नियमा दुर्बलीयसाम् ।

भोगानपूर्वानादत्स्व नोच्छिष्टं भोक्तुमर्हसि ॥ २३ ॥

यथा छि शिष्यः शास्तारं श्रुत्यर्थमभिधावति ।

તતઃ શ્રુતમુપાદાય શ્રુતાર્થમુપતિષ્ઠતિ ॥ ૨૪ ॥

વિષયાનેવમસ્માભિર્દર્શિતાનભિમન્યસે ।

અનાગતાનતીતાંશ્ચ સ્વપ્ને જાગરણે તથા ॥ ૨૫ ॥

વૈમનસ્યં ગતાનાં ચ જન્તૂનામલ્પચેતસામ્ ।

અસ્મદર્થે કૃતે કાર્યે દૃશ્યતે પ્રાણધારણામ્ ॥ ૨૬ ॥

બહૂનપિ હિ સહુલ્યાન્મત્વા સ્વપ્નાનુપાસ્ય ચ ।

બુભુક્ષ્યા પીડ્યમાનો વિષયાનેવ ધાવસિ ॥ ૨૭ ॥

અગારમદ્વારમિવ પ્રવિશ્ય

સહુલ્પભોગો વિષયાનવિન્દન્ ।

પ્રાણક્ષયે શાન્તિમુપૈતિ નિત્યં

દારુ ક્ષયેઽગ્નિર્જ્વલિતો યથૈવ ॥ ૨૮ ॥

કામં તુ નઃ સ્વેષુ ગુણેષુ સઙ્ગઃ

કામચ નાન્યોન્ય ગુણોપલબ્ધિઃ ।

અસ્માનૃતે નાસ્તિ તવોપલબ્ધિસ્

ત્વામાપ્યૃતેઽસ્માન્ ભજેત હર્ષઃ ॥ ૨૯ ॥

ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્વમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ દ્વાવિંશોઽધ્યાયઃ ॥

અધ્યાયઃ ૨૩

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

અત્રાપ્યુદાહરન્તીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

સુભગે પચ્ચ હોતૃણાં વિધાનમિહ યાદૃશમ્ ॥ ૧ ॥

પ્રાણાપાનાવુદનશ્ચ સમાનો વ્યાન એવ ચ ।

પચ્ચ હોતૃનથૈતાનૈ પરં ભાવં વિદુર્બુધાઃ ॥ ૨ ॥

બ્રાહ્મણયુવાચ

સ્વભાવાત્સમ હોતાર ઇતિ તે પૂર્વિકા મતિઃ ।

યથા વૈ પચ્ચ હોતારઃ પરો ભાવસ્તથોચ્યતામ્ ॥ ૩ ॥

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

પ્રાણેન સમ્ભૃતો વાયુરપાનો જાયતે તતઃ ।

અપાને સમ્ભૃતો વાયુસ્તતો વ્યાનઃ પ્રવર્તતે ॥ ૪ ॥

व्यानेन सम्भृतो वायुस्तदोदानः प्रवर्तते ।
 उदाने सम्भृतो वायुः समानः सम्प्रवर्तते ॥ ५ ॥
 तेऽपृच्छन्त पुरा गत्वा पूर्वजातं प्रजापतिम् ।
 यो नो ज्येष्ठस्तमायक्ष्व स नः श्रेष्ठो भविष्यति ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच

यस्मिन्प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 यस्मिन्प्रचीर्णं य पुनश्चरन्ति
 स वै श्रेष्ठो गच्छत यत्र कामः ॥ ७ ॥

प्राण उवाच

मयि प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 मयि प्रचीर्णं य पुनश्चरन्ति
 श्रेष्ठो ऽयं पश्यत मां प्रलीनम् ॥ ८ ॥

ब्राह्मण उवाच

प्राणः प्रलीयत ततः पुनश्च प्रययार उ ।
 समानश्चाप्युदानश्च वयोऽब्रूतां ततः शुभे ॥ ९ ॥
 न त्वं सर्वमिदं व्याप्य तिष्ठसीह यथा वयम् ।
 न त्वं श्रेष्ठोऽसि नः प्राण अपानो हि वशे तव ।
 प्रययार पुनः प्राणस्तमपानोऽव्यभाषत ॥ १० ॥

मयि प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 मयि प्रचीर्णं य पुनश्चरन्ति
 श्रेष्ठो ऽयं पश्यत मां प्रलीनम् ॥ ११ ॥

व्यानश्च तमुदानश्च भाषमाणमथोचतुः ।
 अपान न त्वं श्रेष्ठोऽसि प्राणो हि वशगस्तव ॥ १२ ॥
 अपानः प्रययाराथ व्यानस्तं पुनरब्रवीत् ।
 श्रेष्ठोऽहमस्मि सर्वेषां श्रूयतां येन उेतुना ॥ १३ ॥

मयि प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 मयि प्रसीर्षो य पुनश् चरन्ति
 श्रेष्ठो ऽयं पश्यत मां प्रलीनम् ॥ १४ ॥

प्राणीयत ततो व्यानः पुनश्च प्रययार उ ।
 प्राणापानावुदानश्च समानश् च तमब्रुवन् ।
 न त्वं श्रेष्ठोऽसि नो व्यान समानो ऽि वशे तव ॥ १५ ॥

प्रययार पुनर्व्यानः समानः पुनरब्रवीत् ।
 श्रेष्ठोऽहमस्मि सर्वेषां श्रूयतां येन ङेतुना ॥ १६ ॥

मयि प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 मयि प्रसीर्षो य पुनश् चरन्ति
 श्रेष्ठो ऽयं पश्यत मां प्रलीनम् ॥ १७ ॥

ततः समानः प्राणित्ये पुनश्च प्रययार उ ।
 प्राणापानावुदानश्च व्यानश् चैव तमब्रुवन् ।
 समानन त्वं श्रेष्ठोऽसि व्यान अेव वशे तव ॥ १८ ॥

समानः प्रययाराथ उदानस्तमुवाय उ ।
 श्रेष्ठोऽहमस्मि सर्वेषां श्रूयतां येन ङेतुना ॥ १९ ॥

मयि प्रलीने प्रलयं व्रजन्ति
 सर्वे प्राणाः प्राणभृतां शरीरे ।
 मयि प्रसीर्षो य पुनश् चरन्ति
 श्रेष्ठो ऽयं पश्यत मां प्रलीनम् ॥ २० ॥

ततः प्राणीयतोदानः पुनश्च प्रययार उ ।
 प्राणापानौ समानश्च व्यानश् चैव तमब्रुवन् ।
 उदान न त्वं श्रेष्ठोऽसि व्यान अेव वशे तव ॥ २१ ॥

ततस्तानब्रवीद्ब्रह्मा समवेतान्प्रजापतिः ।
 सर्वे श्रेष्ठा न वा श्रेष्ठाः सर्वे यान्योन्य धर्मिणः ।
 सर्वे स्वविषये श्रेष्ठाः सर्वे यान्योन्य रक्षिणः ॥ २२ ॥

अेकः स्थिरश्चास्थिरश्च विशेषात्पञ्च वायवः ।

अेक अेव ममैवात्मा बहुधाप्युपयीयते ॥ २३ ॥

परस्परस्य सुदुदो भावयन्तः परस्परम् ।

स्वस्ति प्रजत भद्रं वो धारयध्वं परस्परम् ॥ २४ ॥

एति श्रीमडाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः २४

ब्राह्मण उवाच

अत्राप्युदाहरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।

नारदस्य च संवादमृषेर्देवमतस्य च ॥ १ ॥

देवमत उवाच

जन्तोः सञ्जायमानस्य किं नु पूर्वं प्रवर्तते ।

प्राणोऽपानः समानो वा व्यानो वोदान अेव च ॥ २ ॥

नारद उवाच

येनायं सृजयते जन्तुस्ततोऽन्यः पूर्वमेति तम् ।

प्राणद्वन्द्वं च विज्ञेयं तिर्यगं योर्ध्वगं च यत् ॥ ३ ॥

देवमत उवाच

केनायं सृजयते जन्तुः कश्चान्यः पूर्वमेति तम् ।

प्राणद्वन्द्वं च मे ब्रूहि तिर्यगूर्ध्वं च निश्चयात् ॥ ४ ॥

नारद उवाच

सङ्कल्पाञ्जायते उर्षः शब्दादपि च जायते ।

रसात्सञ्जायते चापि रुपादपि च जायते ॥ ५ ॥

स्पर्शात्सञ्जायते चापि गन्धादपि च जायते ।

अेतद्रूपमुदानस्य उर्षो मिथुन सम्भवः ॥ ६ ॥

कामात्सञ्जायते शुक्लं कामात्सञ्जायते रसः ।

समानव्यानं जनिते सामान्ये शुक्लशोणिते ॥ ७ ॥

शुक्लाच्छोणितं संसृष्टात्पूर्वं प्राणः प्रवर्तते ।

प्राणेन विकृते शुक्ले ततोऽपानः प्रवर्तते ॥ ८ ॥

प्राणापानाविदं द्वन्द्वमवाक्योर्ध्वं च गच्छतः ।

વ્યાનઃ સમાનશ્ચૈવોભૌ તિર્યગ્દ્વન્દ્રત્વમુચ્યતે ॥ ૯ ॥
 અગ્નિર્વૈ દેવતાઃ સર્વા ઇતિ વેદસ્ય શાસનમ્ ।
 સઙ્ગાયતે બ્રાહ્મણેષુ જ્ઞાનં બુદ્ધિસમન્વિતમ્ ॥ ૧૦ ॥
 તસ્ય ધૂમસ્તમો રૂપં રજો ભસ્મ સુરેતસઃ ।
 સત્ત્વં સઙ્ગાયતે તસ્ય યત્ર પ્રક્ષિપ્યતે હ્રિવિઃ ॥ ૧૧ ॥
 આઘારૌ સમાનો વ્યાનશ્ચેતિ યજ્ઞવિદો વિદુઃ ।
 પ્રાણાપાનાવાજ્યભાગૌ તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૨ ॥
 નિર્દ્વન્દ્રમિતિ યત્ત્વેતત્તન્મે નિગદતઃ શૃણુ ॥ ૧૩ ॥
 અહોરાત્રમિદં દ્વન્દ્રં તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૪ ॥
 ઉભે ચૈવાયને દ્વન્દ્રં તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૫ ॥
 ઉભે સત્યાનૃતે દ્વન્દ્રં તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૬ ॥
 ઉભે શુભાશુભે દ્વન્દ્રં તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૭ ॥
 સચ્ચાસચ્ચૈવ તદ્દ્વન્દ્રં તયોર્મધ્યે હુતાશનઃ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૧૮ ॥
 પ્રથમં સમાનો વ્યાનો વ્યસ્યતે કર્મ તેન તત્ ।
 તૃતીયં તુ સમાનેન પુનરેવ વ્યવસ્યતે ॥ ૧૯ ॥
 શાન્ત્યર્થં વામદેવં ચ શાન્તિર્બ્રહ્મ સનાતનમ્ ।
 એતદ્રૂપમુદાનસ્ય પરમં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ॥ ૨૦ ॥
 ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્વમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥

અધ્યાયઃ ૨૫

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

અત્રાપ્યુદાહરન્તીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

यातुर्लोत्रं विधानस्य विधानमिह यादृशम् ॥ १ ॥

तस्य सर्वस्य विधिवद्विधानमुपदेक्ष्यते ।

शृणु मे गदतो भद्रे रजस्यमिदमुत्तमम् ॥ २ ॥

करां कर्म कर्ता य मोक्ष इत्येव भामिनि ।

यत्वार अते होतारो वैरिदं जगदावृतम् ॥ ३ ॥

होतृणां साधनं यैव शृणु सर्वमशेषतः ।

घ्राणां जिह्वा य यक्षुश्च त्वक्य श्रोत्रं य पञ्चमम् ।

मनो बुद्धिश्च सप्तैते विज्ञेया गुणोत्तमः ॥ ४ ॥

गन्धो रसश्च रूपं य शब्दः स्पर्शश्च पञ्चमः ।

मन्तव्यमथ बोद्धव्यं सप्तैते कर्मोत्तमः ॥ ५ ॥

घ्राता भक्षयिता द्रष्टा स्प्रष्टा श्रोता य पञ्चमः ।

मन्ता बोद्धा य सप्तैते विज्ञेयाः कर्तृत्तमः ॥ ६ ॥

स्वगुणं भक्षयन्त्येते गुणवन्तः शुभाशुभम् ।

अहं य निर्गुणोऽत्रेति सप्तैते मोक्षोत्तमः ॥ ७ ॥

विदुषां बुध्यमानानां स्वं स्वस्थानं यथाविधि ।

गुणास्ते देवता भूताः सततं भुञ्जते उविः ॥ ८ ॥

अदन्त्यविद्वानन्नानि ममत्वेनोपपद्यते ।

आत्मार्थं पाशयन्नित्यं ममत्वेनोपलभ्यते ॥ ९ ॥

अभक्ष्य भक्षणां यैव मद्य पानं य उन्ति तम् ।

स यान्नं उन्ति तस्यान्नं स उत्वा उन्त्येते बुधः ॥ १० ॥

अत्ता ह्यन्नमिदं विद्वान्पुनर्जनयतीश्वरः ।

स यान्नाज्जायते तस्मिन्सूक्ष्मो नाम व्यतिक्रमः ॥ ११ ॥

मनसा गम्यते यच्च यच्च वाया निरुध्यते ।

श्रोत्रेण श्रूयते यच्च यक्षुषा यच्च दृश्यते ॥ १२ ॥

स्पर्शेन स्पर्श्यते यच्च घ्राणेन घ्रायते य यत् ।

मनःषष्ठानि संयम्य उर्वीध्येतानि सर्वशः ॥ १३ ॥

गुणवत्पावको मलयं दीप्यते उव्यवाहनः ।

योगयज्ञः प्रवृत्तो मे ज्ञानब्रह्म मनोद्भवः ।

પ્રાણસ્તોત્રોડપાન શસ્ત્રઃ સર્વત્યાગસુ દક્ષિણઃ ॥ ૧૪ ॥

કર્માનુમન્તા બ્રહ્મા મે કર્તાધ્વર્યુઃ કૃતસ્તુતિઃ ।

કૃતપ્રશાસ્તા તચ્છાસ્ત્રમપવર્ગોડસ્ય દક્ષિણા ॥ ૧૫ ॥

ઋચશ્ચાપ્યત્ર શંસન્તિ નારાયણ વિદો જનાઃ ।

નારાયણાય દેવાય યદબધ્રન્યશૂન્યુરા ॥ ૧૬ ॥

તત્ર સામાનિ ગાયન્તિ તાનિ ચાહુર્નિદર્શનમ્ ।

દેવં નારાયણં ભીરુ સર્વાત્માનં નિબોધ મે ॥ ૧૭ ॥

ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્વમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ પચ્ચવિંશોડધ્યાયઃ ॥

અધ્યાયઃ ૨૬

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

એકઃ શાસ્તા ન દ્વિતીયોડસ્તિ શાસ્તા

યથા નિયુક્તોડસ્મિ તથા ચરામિ ।

હૃદૈષ તિષ્ઠન્યુરુષઃ શાસ્તિ શાસ્તા

તેનૈવ યુક્તઃ પ્રવણાદિવોદકમ્ ॥ ૧ ॥

એકો ગુરુર્નાસ્તિ તતો દ્વિતીયો

યો હૃચ્છયસ્તમહમનુબ્રવીમિ ।

તેનાનુશિષ્ટા ગુરુણા સદૈવ

પરાભૂતા દાનવાઃ સર્વ એવ ॥ ૨ ॥

એકો બન્યુર્નાસ્તિ તતો દ્વિતીયો

યો હૃચ્છયસ્તમહમનુબ્રવીમિ ।

તેનાનુશિષ્ટા બાન્ધવા બન્યુમન્તઃ

સમર્ષયઃ સમ દિવિ પ્રભાન્તિ ॥ ૩ ॥

એકઃ શ્રોતા નાસ્તિ તતો દ્વિતીયો

યો હૃચ્છયસ્તમહમનુબ્રવીમિ ।

તસ્મિન્ગુરૌ ગુરુ વાસં નિરુચ્ચ

શકો ગતઃ સર્વલોકામરત્વમ્ ॥ ૪ ॥

એકો દ્વેષ્ટા નાસ્તિ તતો દ્વિતીયો

યો હૃચ્છયસ્તમહમનુબ્રવીમિ ।

तेनानुशिष्टा गुरुणा सदैव
 लोकाद्विष्टः पन्नगाः सर्वे अथ ॥ ५ ॥
 अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
 प्रजापतौ पन्नगानां देवर्षीणां च संविदम् ॥ ६ ॥
 देवर्षयश्च नागाश्च असुराश्च प्रजापतिम् ।
 पर्यपृच्छन्नुपासीनाः श्रेयो नः प्रोच्यताम् एति ॥ ७ ॥
 तेषां प्रोवाच भगवाञ्श्रेयः समनुपृच्छताम् ।
 ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म ते श्रुत्वा प्राद्रवन्दिशः ॥ ८ ॥
 तेषां प्राद्रवमाणानामुपदेशार्थमात्मनः ।
 सर्पाणां दशने भावः प्रवृत्तः पूर्वमेव तु ॥ ९ ॥
 असुराणां प्रवृत्तस्तु दम्भभावः स्वभावजः ।
 दानं देवा व्यवसिता दममेव महर्षयः ॥ १० ॥
 ओंकं शास्तरमासाद्य शब्देनैकेन संस्कृतः ।
 नाना व्यवसिताः सर्वे सर्पद्विषद्विषदानवाः ॥ ११ ॥
 शृणोत्ययं प्रोच्यमानं गृह्णाति च यथातथम् ।
 पृच्छतस्तावतो भूयो गुरुरन्योऽनुमन्यते ॥ १२ ॥
 तस्य यानुमते कर्म ततः पश्चात्प्रवर्तते ।
 गुरुर्बोद्धा च शत्रुश्च द्वेषा य इष्टि संश्रितः ॥ १३ ॥
 पापेन विचरँल्लोके पापयारी भवत्ययम् ।
 शुभेन विचरँल्लोके शुभयारी भवत्युत ॥ १४ ॥
 कामयारी तु कामेन य इन्द्रियसुप्ते रतः ।
 व्रतयारी सदैवैष य इन्द्रियजये रतः ॥ १५ ॥
 अपेतप्रतकर्मा तु केवलं ब्रह्मसि श्रितः ।
 ब्रह्मभूतश्चरँल्लोके ब्रह्म यारी भवत्ययम् ॥ १६ ॥
 ब्रह्मैव समिधस्तस्य ब्रह्माग्निर्ब्रह्म संस्तरः ।
 आपो ब्रह्म गुरुर्ब्रह्म स ब्रह्मसि समाहितः ॥ १७ ॥
 अेतदेतादृशं सूक्ष्मं ब्रह्मयर्थं विदुर्भूधाः ।
 विदित्वा यान्वपद्यन्त क्षेत्रज्ञेनानुदर्शिनः ॥ १८ ॥

एतं श्रीमहाभारते आश्वमेधके पर्वणि अनुगीतापर्वणि षड्विंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः २७

ब्राह्मण उवाच

सङ्कुल्पदंश मशकं शोकलर्षडिमातपम् ।
मोहान्ध कारतिमिरं लोभव्याल सरीसृपम् ॥ १ ॥
विषयैकात्ययाध्वानं कामक्रोधविरोधकम् ।
तदतीत्य महादुर्गां प्रविष्टोऽस्मि मडङ्गनम् ॥ २ ॥

ब्राह्मण्युवाच

क्व तद्गनं महाप्राज्ञ के वृक्षाः सरितश्च काः ।
गिरयः पर्वताश्चैव किञ्चित्यध्वनि तद्गनम् ॥ ३ ॥
न तदस्ति पृथग्भावे किं सिद्धन्यत्ततः समम् ।
न तदस्त्यपृथग्भावे किं सिद्धूरतरं ततः ॥ ४ ॥
तस्माद्भ्रस्वतरं नास्ति न ततोऽस्ति भृङ्गतरम् ।
नास्ति तस्माद्दुःखतरं नास्त्यन्यत्तत्समं सुभम् ॥ ५ ॥
न तत्प्रविश्य शोचन्ति न प्रलृष्यन्ति य द्विजाः ।
न य बिभ्यति केषां चित्तेभ्यो बिभ्यति के य न ॥ ६ ॥
तस्मिन्वने सम महाद्रुमाश्च य
हृलानि समातिथयश्च य सम ।
समाश्रमाः सम समाधयश्च य
दीक्षाश्च समैतदरण्यरूपम् ॥ ७ ॥
पञ्च वर्णानि द्विव्यानि पुष्पाणि च हृलानि य ।
सृजन्तः पादपास्तत्र व्याप्य तिष्ठन्ति तद्गनम् ॥ ८ ॥
सुवर्णानि द्विवर्णानि पुष्पाणि च हृलानि य ।
सृजन्तः पादपास्तत्र व्याप्य तिष्ठन्ति तद्गनम् ॥ ९ ॥
यतुर्वर्णाणि द्विव्यानि पुष्पाणि च हृलानि य ।
सृजन्तः पादपास्तत्र व्याप्य तिष्ठन्ति तद्गनम् ॥ १० ॥

शङ्कराणित्रि वर्षानि पुष्पाणि य इलानि य ।
 सृजन्तः पादपास्तत्र व्याप्य तिष्ठन्ति तद्भनम् ॥ ११ ॥
 सुरभीण्येकवर्षानि पुष्पाणि य इलानि य ।
 सृजन्तः पादपास्तत्र व्याप्य तिष्ठन्ति तद्भनम् ॥ १२ ॥
 बहुन्यव्यक्तवर्षानि पुष्पाणि य इलानि य ।
 विसृजन्तौ मडावृक्षौ तद्भनं व्याप्य तिष्ठतः ॥ १३ ॥
 ऐको ङ्यग्निः सुमना ब्राह्मणोऽत्र
 पञ्चेन्द्रियाणि समिधश्चात्र सन्ति ।
 तेभ्यो भोक्षाः सप्त भवन्ति दीक्षा
 गुणाः इलान्यतिथयः इलाशाः ॥ १४ ॥
 आतिथ्यं प्रतिगृह्णन्ति तत्र सप्तमहर्षयः ।
 अर्थितेषु प्रलीनेषु तेष्वन्यद्रोयते वनम् ॥ १५ ॥
 प्रतिज्ञा वृक्षमङ्गलं शान्तिश्छाया समन्वितम् ।
 ज्ञानाश्रयं तृमितोयमन्तः क्षेत्रज्ञाभास्करम् ॥ १६ ॥
 योऽधिगच्छन्ति तत्सन्तस्तेषां नास्ति भयं पुनः ।
 उर्ध्वं यावाक्य तिर्यक्य तस्य नान्तोऽधिगम्यते ॥ १७ ॥
 सप्त स्त्रियस्तत्र वसन्ति सद्यो
 अवाङ्मुखा भानुमत्यो जनित्र्यः ।
 उर्ध्वं रसानां ददते प्रजाभ्यः
 सर्वान्यथा सर्वमनित्यतां य ॥ १८ ॥
 तत्रैव प्रतितिष्ठन्ति पुनस्तत्रोदयन्ति य ।
 सप्त सप्तर्षयः सिद्धा वसिष्ठप्रमुखाः सप्त ॥ १९ ॥
 यशो वर्यो भगश्चैव विजयः सिद्धितेजसी ।
 अेवमेवानुवर्तन्ते सप्त जयोतीषि भास्करम् ॥ २० ॥
 गिरयः पर्वताश्चैव सन्ति तत्र समासतः ।
 नद्यश्च सरितो वारिवलन्त्यो ब्रह्म सम्भवम् ॥ २१ ॥
 नदीनां सङ्गमस्तत्र वैतानः समुपहरे ।
 स्वात्म तृसा यतो यान्ति साक्षाद्भन्ताः पितामहम् ॥ २२ ॥

कृशाशाः सुप्रताशाश्च तपसा दग्धकिंलिषाः ।
 आत्मन्यात्मानमावेश्य ब्रह्माणां समुपासते ॥ २३ ॥
 ऋयमध्यत्र शंसन्ति विद्यारण्यविदो जनाः ।
 तदरण्यमभिप्रेत्य यथा धीरमजायत ॥ २४ ॥
 अेतदेतादृशं दिव्यमरण्यं ब्राह्मणा विदुः ।
 विदित्वा यान्वतिष्ठन्त क्षेत्रज्ञेनानुदर्शितम् ॥ २५ ॥
 षति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि सप्तविंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः २८

ब्राह्मण उवाच

गन्धान् जिघ्रामि रसान् वेदि
 रुपं न पश्यामि न य स्पृशामि ।
 न यापि शब्दान्विविधाञ्छृणोमि
 न यापि सङ्ख्यमुपैमि किं चित् ॥ १ ॥
 अर्थानिष्टान्कामयते स्वभावः
 सर्वान्द्वेष्यान्प्रद्विषते स्वभावः ।
 कामद्वेषावुद्वेभवतः स्वभावात्
 प्राणान्पानौ जन्तु देवान्निवेश्य ॥ २ ॥
 तेभ्यश्चान्यांस्तेष्वनित्यांश्च भावान्
 भूतात्मानं लक्षयेयं शरीरे ।
 तस्मिंस्तिष्ठन्नास्मि शक्यः कथं चित्
 कामक्रोधाभ्यां जरया मृत्युना य ॥ ३ ॥
 अकामयानस्य य सर्वकामान्
 अविद्विषाणस्य य सर्वदोषान् ।
 न मे स्वभावेषु भवन्ति वेपास्
 तोयस्य बिन्दोरिव पुष्करेषु ॥ ४ ॥
 नित्यस्य चैतस्य भवन्ति नित्या
 निरीक्षमाणस्य बहुस्वभावान् ।
 न सज्जते कर्मसु भोगजालं

दिवीव सूर्यस्य मयूज्जालम् ॥ ५ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।

अध्वर्युं यति संवाहं तं निबोध यशस्विनि ॥ ६ ॥

प्रोक्ष्यमाणं पशुं दृष्ट्वा यज्ञकर्माण्यथाब्रवीत् ।

यतिरध्वर्युमासीनो हिंसेयमिति कुत्सयन् ॥ ७ ॥

तमध्वर्युः प्रत्युवाच नायं छागो विनश्यति ।

श्रेयसा योक्ष्यते जन्तुर्यदि श्रुतिरियं तथा ॥ ८ ॥

यो ऽयस्य पार्थिवो भागः पृथिवीं स गमिष्यति ।

यदस्य वारिजं किं विदपस्तत्प्रतिपद्यते ॥ ९ ॥

सूर्यं यक्षुर्दृशः श्रोत्रे प्राणोऽस्य दिवमेव य ।

आगमे वर्तमानस्य न मे दोषोऽस्ति कश्चन ॥ १० ॥

यतिरुवाच

प्राणैर्वियोगे छागस्य यद्वि श्रेयः प्रपश्यसि ।

छागार्थं वर्तते यज्ञो भवतः किं प्रयोजनम् ॥ ११ ॥

अनु त्वा मन्यतां माता पिता भ्राता सभापि य ।

मन्त्रयस्वैनमुन्नीय परवन्तं विशेषतः ॥ १२ ॥

य श्रेयमनुमन्येरंस्तान्भवान्प्रष्टुमर्हति ।

तेषामनुमतं श्रुत्वा शक्या कर्तुं विचारणा ॥ १३ ॥

प्राणा अप्यस्य छागस्य प्रापितास्ते स्वयोनिषु ।

शरीरं केवलं शिष्टं निश्चेष्टमिति मे मतिः ॥ १४ ॥

धन्धनस्य तु तुल्येन शरीरेण विद्येतसा ।

हिंसा निर्वेष्टुं कामानामिन्धनं पशुसञ्छितम् ॥ १५ ॥

अहिंसा सर्वधर्माणामिति वृद्धानुशासनम् ।

यदहिंसं भवेत्कर्म तद्वार्यमिति विद्महे ॥ १६ ॥

अहिंसेति प्रतिज्ञेयं यद्वि वक्ष्याम्यतः परम् ।

शक्यं बहुविधं वक्तुं भवतः कार्यदूषणम् ॥ १७ ॥

अहिंसा सर्वभूतानां नित्यमस्मासु रोच्यते ।

प्रत्यक्षतः साधयामो न परोक्षमुपास्महे ॥ १८ ॥

અધ્વર્યુરુવાચ

ભૂમેર્ગન્ધગુણાન્ભુડ્ક્ષ્વ પિબસ્થાપોમયાન્નસાન્ ।
જ્યોતિષાં પશ્યસે રૂપં સ્પૃશસ્થનિલજાન્ગુણાન્ ॥ ૧૯ ॥

શ્ણોષ્યાકાશજં શબ્દં મનસા મન્યસે મતિમ્ ।
સર્વાણ્યેતાનિ ભૂતાનિ પ્રાણા ઇતિ ચ મન્યસે ॥ ૨૦ ॥

પ્રાણાદાને ચ નિત્યોડસિ હિંસાયાં વર્તતે ભવાન્ ।
નાસ્તિ ચેષ્ટા વિના હિંસાં કિં વા ત્વં મન્યસે દ્વિજ ॥ ૨૧ ॥

યતિરુવાચ

અક્ષરં ચ ક્ષરં ચૈવ દ્વૈધી ભાવોડયમાત્મનઃ ।
અક્ષરં તત્ર સદ્ભાવઃ સ્વભાવઃ ક્ષર ઉચ્યતે ॥ ૨૨ ॥

પ્રાણો જિહ્વા મનઃ સત્ત્વં સ્વભાવો રજસા સહ ।
ભાવૈરેતૈર્વિમુક્તસ્ય નિર્દ્વન્દ્રસ્ય નિરાશિષઃ ॥ ૨૩ ॥

સમસ્ય સર્વભૂતેષુ નિર્મમસ્ય જિતાત્મનઃ ।
સમન્તાત્પરિમુક્તસ્ય ન ભયં વિદ્યતે ક્વ ચિત્ ॥ ૨૪ ॥

અધ્વર્યુરુવાચ

સદ્ભિરેવેહ સંવાસઃ કાર્યો મતિમતાં વર ।
ભવતો હિ મતં શ્રુત્વા પ્રતિભાતિ મતિર્મમ ॥ ૨૫ ॥

ભગવન્ભગવદ્બુદ્ધ્યા પ્રતિબુદ્ધો બ્રવીમ્યહમ્ ।
મતં મન્તુ ક્તુ કર્તુ નાપરાધોડસિ મે દ્વિજ ॥ ૨૬ ॥

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

ઉપપત્યા યતિસ્તૂષ્ણીં વર્તમાનસ્તતઃ પરમ્ ।
અધ્વર્યુરપિ નિર્મોહઃ પ્રચચાર મહામખે ॥ ૨૭ ॥

એવમેતાદૃશં મોક્ષં સુસૂક્ષ્મં બ્રાહ્મણા વિદુઃ ।
વિદિત્વા ચાનુતિષ્ઠન્તિ ક્ષેત્રજ્ઞેનાનુદર્શિના ॥ ૨૮ ॥

ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્રમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ અષ્ટાવિંશોડધ્યાયઃ ॥

ब्राह्मण उवाच

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
 कार्तवीर्यस्य संवादं समुद्रस्य यत्तन्मिनि ॥ १ ॥
 कार्तवीर्यार्जुनो नाम राजा बालुसहस्रवान् ।
 येन सागरपर्यन्ता धनुषा निर्जिता मही ॥ २ ॥
 स कदा चित्समुद्रान्ते विचरन्बलदर्पितः ।
 अवाकिरच्छरशतैः समुद्रमिति नः श्रुतम् ॥ ३ ॥
 तं समुद्रो नमस्कृत्य कृताञ्जलिरुवाच उ ।
 मा मुञ्च वीर नारायान्ब्रूहि किं करवाणि ते ॥ ४ ॥
 मद्याश्रयाणि भूतानि त्वद्विसृष्टैर्महेषुभिः ।
 वध्यन्ते राजशार्दूल तेभ्यो देह्यभयं विभो ॥ ५ ॥

अर्जुव उवाच

मत्सभो यदि सङ्ग्रामे शरासनधरः क्व चित् ।
 विद्यते तं ममायक्ष्व यः समासीत मां मृषे ॥ ६ ॥

समुद्र उवाच

महर्षिर्जमदग्निस्ते यदि राजन्परिश्रुतः ।
 तस्य पुत्रस्तवातिथ्यं यथावत्कर्तुमर्हति ॥ ७ ॥
 ततः स राजा प्रथयौ कोपेन महता वृतः ।
 स तमाश्रममागम्य रममेवान्वपद्यत ॥ ८ ॥
 स राम प्रतिकूलानि यकार सह बन्धुभिः ।
 आयासं जनयामास रामस्य य महात्मनः ॥ ९ ॥
 ततस्तेजः प्रज्ज्वाल राजस्यामित तेजसः ।
 प्रदहद्रिपुसैन्यानि तदा कमलवोयने ॥ १० ॥
 ततः परशुमादाय स तं बालुसहस्रिणाम् ।
 शिच्छेद सहसा रामो बालुशाभमिव द्रुमम् ॥ ११ ॥
 तं हतं पतितं दृष्ट्वा समेताः सर्वबान्धवाः ।
 असीनादाय शकतीश्च भार्गवं पर्यवारयन् ॥ १२ ॥
 रामोऽपि धनुरादाय रथमारुह्य स त्वरः ।

વિસૃજ્જશરવર્ષાણિ વ્યધમત્પાર્થિવં બલમ્ ॥ ૧૩ ॥

તતસ્તુ ક્ષત્રિયાઃ કે ચિજ્જમદગ્નિં નિહત્ય ચ ।

વિવિશુર્ગિરિદુર્ગાણિ મૃગાઃ સિંહાર્દિતા ઇવ ॥ ૧૪ ॥

તેષાં સ્વવિહિતં કર્મ તદ્ભયાન્નાનુતિષ્ઠતામ્ ।

પ્રજા વૃષલતાં પ્રાપ્તા બ્રાહ્મણાનામદર્શનાત્ ॥ ૧૫ ॥

ત એતે દ્રમિડાઃ કાશાઃ પુણ્ડ્રાશ્ચ શબરૈઃ સહ ।

વૃષલત્વં પરિગતા વ્યુત્થાનાત્ક્ષત્રધર્મતઃ ॥ ૧૬ ॥

તતસ્તુ હતવીરાસુ ક્ષત્રિયાસુ પુનઃ પુનઃ ।

દ્વિજૈરુત્પાદિતં ક્ષત્રં જામદગ્ન્યો ન્યકૃન્તત ॥ ૧૭ ॥

એવ વિંશતિમેધાન્તે રામં વાગશરીરિણી ।

દિવ્યા પ્રોવાચ મધુરા સર્વલોકપરિશ્રુતા ॥ ૧૮ ॥

રામ રામ નિવર્તસ્વ કં ગુણં તાત પશ્યસિ ।

ક્ષત્રબન્ધૂનિમાન્પ્રાણૈર્વિપ્રયોજ્ય પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૯ ॥

તથૈવ તં મહાત્માનમૃચીકપ્રમુખાસ્તદા ।

પિતામહા મહાભાગ નિવર્તસ્વેત્યથાબ્રુવન્ ॥ ૨૦ ॥

પિતુર્વધમમૃષ્ચંસ્તુ રામઃ પ્રોવાચ તાનૃષીન્ ।

નાર્હન્તીહ ભવન્તો માં નિવારયિતુમિત્યુત ॥ ૨૧ ॥

પિતર ઊચુઃ

નાર્હસે ક્ષત્રબન્ધૂસ્ત્વં નિહન્તું જયતાં વર ।

ન હિ યુક્તં ત્વયા હન્તું બ્રાહ્મણેન સતા નૃપાન્ ॥ ૨૨ ॥

ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્વમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ એકોનવિંશોઽધ્યાયઃ ॥

અધ્યાયઃ ૩૦

પિતર ઊચુઃ

અત્રાપ્યુદાહરન્તીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

શ્રુત્વા ચ તત્તથા કાર્યં ભવતા દ્વિજસત્તમ ॥ ૧ ॥

અલર્કો નામ રાજર્ષિરભવત્સુમહાતપાઃ ।

ધર્મજ્ઞઃ સત્યસન્ધશ્ચ મહાત્મા સુમહાવ્રતઃ ॥ ૨ ॥

स सागरान्तां धनुषा विनिर्जित्य मडीमिमाम् ।
कृत्वा सुदुष्करं कर्म मनः सूक्ष्मे समादधे ॥ ३ ॥

स्थितस्य वृक्षमूलेऽथ तस्य चिन्ता बभूव उ ।
उत्सृज्य सुमउद्राज्यं सूक्ष्मं प्रति मडामते ॥ ४ ॥

अलर्क उवाच

मनसो मे बलं जातं मनो जित्वा ध्रुवो जयः ।
अन्यत्र बाणानस्यामि शत्रुभिः परिवारितः ॥ ५ ॥

यद्विदं यापलान्भूर्तेः सर्वमेतच्छ्येकीर्षति ।
मनः प्रति सुतीक्ष्णाग्रानलं मोक्ष्यामि सायकान् ॥ ६ ॥

मन उवाच

नेमे बाणास्तस्त्रिष्यन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति भिन्नमर्मा मरिष्यसि ॥ ७ ॥

अन्यान्बाणान्सभीक्ष्णस्व यैस्त्वं मां सूदयिष्यसि ।
तश्श्रुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वयनमभ्रवीत् ॥ ८ ॥

अलर्क उवाच

आध्याय सुबलू-गन्धांस्तानेव प्रतिगृध्यति ।
तस्माद्घ्राणं प्रति शरान्प्रतिमोक्ष्याम्यलं शितान् ॥ ९ ॥

ध्राण उवाच

नेमे बाणास्तस्त्रिष्यन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति भिन्नमर्मा मरिष्यसि ॥ १० ॥

अन्यान्बाणान्सभीक्ष्णस्व यैस्त्वं मां सूदयिष्यसि ।
तश्श्रुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वयनमभ्रवीत् ॥ ११ ॥

अलर्क उवाच

धंयं स्वाद्भ्रूसान्भुक्त्वा तानेव प्रतिगृध्यति ।
तस्माज्जिह्वां प्रति शरान्प्रतिमोक्ष्याम्यलं शितान् ॥ १२ ॥

जिह्वा उवाच

नेमे बाणास्तस्त्रिष्यन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति भिन्नमर्मा मरिष्यसि ॥ १३ ॥

अन्यान्बाणान्समीक्षस्व यैस्त्वं मां सूदधिष्यसि ।
तश्छुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

अलर्क उवाच

सृष्ट्वा त्वग्विधा-न्स्पर्शास्तानेव प्रतिगृध्यति ।
तस्मात्त्वयं पाटयिष्ये विविधैः कङ्कपत्रभिः ॥ १५ ॥

त्वगुवाच

नेमे बाणस्तश्चिन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति भिन्नमर्मां मरिष्यसि ॥ १६ ॥

अन्यान्बाणान्समीक्षस्व यैस्त्वं मां सूदधिष्यसि ।
तश्छुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

अलर्क उवाच

श्रुत्वा वै विविधाञ्छाब्दास्तानेव प्रतिगृध्यति ।
तस्माच्छ्रोत्रं प्रति शरान्प्रतिभोक्ष्याम्यहं शितान् ॥ १८ ॥

श्रोत्रमुवाच

नेमे बाणस्तश्चिन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति ततो हास्यसि श्रुवितम् ॥ १९ ॥

अन्यान्बाणान्समीक्षस्व यैस्त्वं मां सूदधिष्यसि ।
तश्छुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वचनमब्रवीत् ॥ २० ॥

अलर्क उवाच

दृष्ट्वा वै विविधान्भावास्तानेव प्रतिगृध्यति ।
तस्माद्यक्षुः प्रति शरान्प्रतिभोक्ष्याम्यहं शितान् ॥ २१ ॥

यक्षुरुवाच

नेमे बाणस्तश्चिन्ति मामालर्कं कथं यन ।
तवैव मर्म भेत्स्यन्ति भिन्नमर्मां मरिष्यसि ॥ २२ ॥

अन्यान्बाणान्समीक्षस्व यैस्त्वं मां सूदधिष्यति ।
तश्छुत्वा स विचिन्त्याथ ततो वचनमब्रवीत् ॥ २३ ॥

अलर्क उवाच

धयं निष्ठा बहुविधा प्रज्ञया त्वध्यवस्यति ।
तस्माद्बुद्धिं प्रति शरान्प्रतिभोक्ष्याम्यहं शितान् ॥ २४ ॥

बुद्धिरुवाच

नेमे बाणास्तश्चिन्ति मामलर्कं कथं यन ।
तवैव भर्मं लेत्स्यन्ति भिन्नमर्मा मश्चिन्ति ॥ २५ ॥

ब्राह्मण उवाच

ततोऽलर्कस्तपो धोरमास्थायाथ सुदुष्करम् ।
नाध्यगच्छत्यरं शक्त्या बाणमेतेषु सप्तसु ।
सुसमाहित चित्तास्तु ततोऽयिन्तयत प्रभुः ॥ २६ ॥

स विचिन्त्य चिरं कालमलर्को द्विजसत्तम ।
नाध्यगच्छत्यरं श्रेयो योगान्मतिमतां वरः ॥ २७ ॥

स अेकाग्रं मनः कृत्वा निश्चलो योगमास्थितः ।
छन्द्रेयाणि जघानाशु बाणेनैकेन वीर्यवान् ॥ २८ ॥

योगेनात्मानमाविश्य संसिद्धिं परमां ययौ ।
विस्मितश्चापि राजर्षिरिमां गाथां जगाद उ ।
अडो कष्टं यदस्माभिः पूर्वं राज्यमनुष्ठितम् ।
एति पश्चान्मया ज्ञातं योगान्नास्ति परं सुभम् ॥ २९ ॥

एति त्वमपि जानीहि राम मा क्षत्रियाग्ं जहि ।
तपो धोरमुपातिष्ठ ततः श्रेयोऽभिपत्स्यसे ॥ ३० ॥

ब्राह्मण उवाच

एत्युक्तः स तपो धोरं जामदग्न्यः पितामहैः ।
आस्थितः सुमडाभागो ययौ सिद्धिं च दुर्गमाम् ॥ ३१ ॥

एति श्रीमडाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि त्रिंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः ३१

ब्राह्मण उवाच

त्रयो वै रिपवो लोके नव वै गुणतः स्मृताः ।
डर्षः स्तम्भोऽभिमानश्च त्रयस्ते सात्त्विका गुणाः ॥ १ ॥

शोकः क्रोधोऽतिसंरम्भो राजसास्ते गुणाः स्मृताः ।
स्वप्नस्तन्द्रा च मोडश्च त्रयस्ते तामसा गुणाः ॥ २ ॥

એતાન્નિકૃત્ય ધૃતિમાન્બાણસન્ધૈરતન્દ્રિતઃ ।
 જેતું પરાનુત્સહતે પ્રશાન્તાત્મા જિતેન્દ્રિયઃ ॥ ૩ ॥
 અત્ર ગાથાઃ કીર્તયન્તિ પુરાકલ્પવિદો જનાઃ ।
 અમ્બરીષેણ યા ગીતા રાજ્ઞા રાજ્યં પ્રશાસતા ॥ ૪ ॥
 સમુદીર્ણેષુ દોષેષુ વધ્યમાનેષુ સાધુષુ ।
 જગ્રાહ તરસા રાજ્યમમ્બરીષ ઇતિ શ્રુતિઃ ॥ ૫ ॥
 સ નિગૃહ્ય મહાદોષાન્સાધૂન્સમભિપૂજ્ય ચ ।
 જગામ મહતીં સિદ્ધિં ગાથાં ચેમાં જગાદ હ ॥ ૬ ॥
 ભૂયિષ્ઠ મે જિતા દોષા નિહતાઃ સર્વશત્રવઃ ।
 એકો દોષોડવશિષ્ટસ્તુ વધ્યઃ સ ન હતો મયા ॥ ૭ ॥
 યેન યુક્તો જન્તુરયં વૈતૃષણ્યં નાધિગચ્છતિ ।
 તૃષણાર્ત ઇવ નિમ્નાનિ ધાવમાનો ન બુદ્ધ્યતે ॥ ૮ ॥
 અકાર્યમપિ ચેનેહ પ્રયુક્તઃ સેવતે નરઃ ।
 તં લોભમસિભિસ્તીક્ષ્ણૈર્નિકૃન્તન્તં નિકૃન્તત ॥ ૯ ॥
 લોભાદ્ધિ જાયતે તૃષણા તતશ્ચિન્તા પ્રસજ્યતે ।
 સ લિપ્સમાનો લભતે ભૂયિષ્ઠ રાજસાન્ગુણાન્ ॥ ૧૦ ॥
 સ તૈર્ગુણૈઃ સંહતદેહબન્ધનઃ
 પુનઃ પુનર્જાયતિ કર્મ ચેહતે ।
 જન્મ ક્ષયે ભિન્નવિકીર્ણ દેહઃ
 પુનર્મૃત્યું ગચ્છતિ જન્મનિ સ્વે ॥ ૧૧ ॥
 તસ્માદેનં સમ્યગવેક્ષ્ય લોભં
 નિગૃહ્ય ધૃત્યાત્મનિ રાજ્યમિચ્છેત્ ।
 એતદ્રાજ્યં નાન્યદસ્તીતિ વિદ્યાદ્
 યસ્ત્વત્ર રાજા વિજિતો મમૈકઃ ॥ ૧૨ ॥
 ઇતિ રાજ્ઞામ્બરીષેણ ગાથા ગીતા યશસ્વિના ।
 આધિરાજ્યં પુરસ્કૃત્ય લોભમેકં નિકૃન્તતા ॥ ૧૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમહાભારતે આશ્વમેધિકે પર્વણિ અનુગીતાપર્વણિ એકત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥

अध्यायः ३२

ब्राह्मण उवाच

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
 ब्राह्मणस्य यं संवादं जनकस्य यं भामिनि ॥ १ ॥
 ब्राह्मणं जनको राजा सन्नं कस्मिंश्चिदागमे ।
 विषये मे न वस्तव्यमिति शिष्ट्यर्थमब्रवीत् ॥ २ ॥
 धृत्युक्तः प्रत्युवायाथ ब्राह्मणो राजसत्तमम् ।
 आचक्ष्व विषयं राजन्यावांस्तव वशे स्थितः ॥ ३ ॥
 सोऽन्यस्य विषये राज्ञो वस्तुमिच्छाम्यहं विभो ।
 वयस्ते कर्तुमिच्छामि यथाशास्त्रं महीपते ॥ ४ ॥
 धृत्युक्तः स तदा राजा ब्राह्मणेन यशस्विना ।
 मुदुरुषां यं निःश्वस्य न स तं प्रत्यभाषत ॥ ५ ॥
 तमासीनं ध्यायमानं राजानममितौजसम् ।
 कश्मलं सडसागच्छद्भानुमन्तमिव त्रलः ॥ ६ ॥
 समाश्वास्य ततो राजा व्यपेते कश्मले तदा ।
 ततो मुदूर्तादिव तं ब्राह्मणं वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

जनक उवाच

पितृपैतामहे राज्ये वश्ये जनपटे सति ।
 विषयं नाधिगच्छामि विधिन्वन्पृथिवीमिमाम् ॥ ८ ॥
 नाध्यगच्छं यदा पृथ्व्यां मिथिला मार्गिता मया ।
 नाध्यगच्छं यदा तस्यां स्वप्रजा मार्गिता मया ॥ ९ ॥
 नाध्यगच्छं यदा तासु तदा मे कश्मलोऽभवत् ।
 ततो मे कश्मलस्यान्ते मतिः पुनरुपस्थिता ॥ १० ॥
 तथा न विषयं मन्ये सर्वो वा विषयो मम ॥ ११ ॥
 आत्मापि यायं न मम सर्वो वा पृथिवी मम ।
 उष्यतां यावदुत्साहो भुज्यतां यावद्विष्यते ॥ १२ ॥

ब्राह्मण उवाच

पितृपैतामहे राज्ये वश्ये जनपटे सति ।

ब्रूहि कां बुद्धिमास्थाय ममत्वं वर्जितं त्वया ॥ १२ ॥

कां वा बुद्धिं विनिश्चित्य सर्वो वै विषयस्तव ।

नावैषि विषयं येन सर्वो वा विषयस्तव ॥ १३ ॥

जनक उवाच

अन्तवन्तं षडारम्भा विद्विता सर्वकर्मसु । var षडावस्था

नाध्यगच्छमलं यस्मान्ममेदमिति यद्भवत् ॥ १४ ॥

कस्येदमिति कस्य स्वमिति वेद वयस्तथा ।

नाध्यगच्छमलं बुद्ध्या ममेदमिति यद्भवत् ॥ १५ ॥

येतां बुद्धिं विनिश्चित्य ममत्वं वर्जितं मया ।

शृणु बुद्धिं तु यां ज्ञात्वा सर्वत्र विषयो मम ॥ १६ ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि गन्धान्द्राणगतानपि ।

तस्मान्मे निर्जिता भूमिर्वशे तिष्ठति नित्यदा ॥ १७ ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि रसानास्येऽपि वर्ततः ।

आपो मे निर्जितास्तस्माद्भूते तिष्ठन्ति नित्यदा ॥ १८ ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि रूपं ज्योतिश्च यक्षुषा ।

तस्मान्मे निर्जितं ज्योतिर्वशे तिष्ठति नित्यदा ॥ १९ ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि स्पर्शास्त्वयि गताश्च ये ।

तस्मान्मे निर्जितो वायुर्वशे तिष्ठति नित्यदा ॥ २० ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि शब्दान्श्रोत्रगतानपि ।

तस्मान्मे निर्जिताः शब्दा वशे तिष्ठन्ति नित्यदा ॥ २१ ॥

नाडमात्मार्थमिच्छामि मनो नित्यं मनोऽन्तरे ।

मनो मे निर्जितं तस्माद्भूते तिष्ठति नित्यदा ॥ २२ ॥

देवेभ्यश्च पितृभ्यश्च भूतेभ्योऽतिथिभिः सह ।

इत्यर्थं सर्वं अवेमे समारम्भा भवन्ति वै ॥ २३ ॥

ततः प्रदस्य जनकं ब्राह्मणः पुनरब्रवीत् ।

त्वज्जिज्ञासार्थमदौ विद्धि मां धर्ममागतम् ॥ २४ ॥

त्वमस्य ब्रह्म नाभस्य बुद्ध्या रथानिवर्तिनः ।

सत्त्वनेमि निरुद्धस्य यकस्यैकः प्रवर्तकः ॥ २५ ॥

ॐति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः ३३

ब्राह्मण उवाच

नाडं तथा भीरु यरामि लोके
 तथा त्वं मां तर्क्यसे स्वबुद्ध्या ।
 विप्रोऽस्मि मुक्तोऽस्मि वनेयरोऽस्मि
 गृहस्थ धर्मा ब्रह्म यारी तथास्मि ॥ १ ॥

नाडमस्मि यथा मां त्वं पश्यसे यक्षुषा शुभे ।
 मया व्याममिदं सर्वं यत्किं शिञ्जगती गतम् ॥ २ ॥

ये के शिञ्जन्तवो लोके जङ्गमाः स्थावराश्च य उ ।
 तेषां मामन्तकं विद्धि द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३ ॥

राज्यं पृथिव्यां सर्वस्यामथ वापि त्रिविष्टपे ।
 तथा बुद्धिरियं वेत्ति बुद्धिरेव धनं मम ॥ ४ ॥

अेकः पन्था ब्राह्मणानां येन गच्छन्ति तद्धिदः ।
 गृहेषु वनवासेषु गुरु वासेषु भिक्षुषु ।
 लिङ्गैर्बहुभिस्त्वग्रैरेका बुद्धिरुपास्यते ॥ ५ ॥

नाना लिङ्गाश्रमस्थानां येषां बुद्धिः शमात्मिका ।
 ते भावमेकमायान्ति सरितः सागरं यथा ॥ ६ ॥

बुद्ध्यायं गम्यते मार्गः शरीरेण न गम्यते ।
 आधन्तवन्ति कर्माणि शरीरं कर्मबन्धनम् ॥ ७ ॥

तस्मात्ते सुभगे नास्ति परलोककृतं भयम् ।
 मद्भावभावनिरता ममैवात्मानमेष्यसि ॥ ८ ॥

ॐति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः ३४

ब्राह्मण उवाच

नेष्टमत्पात्मना शक्यं वेदितुं नाङ्गतात्मना ।

अङ्गु याल्पं य सङ्क्षिप्तं विप्लुतं य मतं मम ॥ १ ॥

उपायं तु मम ब्रूहि येनैषा लभ्यते मतिः ।

तन्मन्ये कारणात्मं यत औषा प्रवर्तते ॥ २ ॥

ब्राह्मण उवाच

अरणीं ब्राह्मणीं विद्धि गुरुरथ्योत्तरारणिः ।

तपः श्रुतेऽभिभङ्गीतो ज्ञानाग्निर्जायते ततः ॥ ३ ॥

ब्राह्मणयुवाच

यदिदं ब्रह्मणो लिङ्गं क्षेत्रज्ञमिति सञ्ज्ञितम् ।

अङ्गीतुं येन तच्छुद्धं लक्षणं तस्य तत्कव नु ॥ ४ ॥

ब्राह्मणयुवाच

अलिङ्गो निर्गुणश्चैव कारणं नास्य विद्यते ।

उपायमेव वक्ष्यामि येन गृह्येत वा न वा ॥ ५ ॥

सम्यग्गुण्युपदिष्टश्च भ्रमरैरिव लक्ष्यते ।

कर्म बुद्धिरबुद्धित्वाज्ज्ञानलिङ्गैरिवाश्रितम् ॥ ६ ॥

एदं कार्यमिदं नेति न मोक्षेषूपदिश्यते ।

पश्यतः शृण्वतो बुद्धिरात्मनो येषु जायते ॥ ७ ॥

यावन्त एव शक्येरंस्तावतोऽशान्प्रकल्पयेत् ।

व्यक्तानव्यक्तरूपांश्च शतशोऽथ सडस्रशः ॥ ८ ॥

सर्वान्नानात्व युक्तांश्च सर्वान्प्रत्यक्षतेतुडान् ।

यतः परं न विद्येत ततोऽभ्यासे भविष्यति ॥ ९ ॥

वासुदेव उवाच

ततस्तु तस्या ब्राह्मण्या मतिः क्षेत्रज्ञसङ्क्षये ।

क्षेत्रज्ञादेव परतः क्षेत्रज्ञोऽन्यः प्रवर्तते ॥ १० ॥

अर्जुन उवाच

कव नु सा ब्राह्मणी कृष्ण कव यासौ ब्राह्मणर्षभः ।

याभ्यां सिद्धिरियं प्राप्ता तावुभौ वद मेऽय्युत ॥ ११ ॥

वासुदेव उवाच

मनो मे ब्राह्मणं विद्धि बुद्धिं मे विद्धि ब्राह्मणीम् ।

क्षेत्रज्ञ इति यश्चोक्तः सोऽहमेव धनञ्जय ॥ १२ ॥

इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिका पर्वणि अनुगीतापर्वणि यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ इति ब्राह्मणगीता समाप्ता ॥

Adhyaya numbers 21-34 in Ashvamedhika, Mahabharata critical edition
(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).

In Kinjavadekar's edition they are 21-34.

Proofread by Sunder Hattangadi (sunderh at hotmail.com)

---

brAhmaNagItA

pdf was typeset on July 31, 2020

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

